

Народ
кажа...

Не хваліся сеўшы,
а хваліся з'еўшы

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,

індывідуальны льготны
(для жыхароў
сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя
пункты раёнаў) — 01380;

ВЕДАМАСНЫ — 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства
культуры, Міністэрства
адукацыі) — 01381.

Я люблю
часопіс
«Вожык»!

Любіць мала,
трэба яшчэ
і выпісаць!

ПАДПІСКА НА I ПАЎГОДДЗЕ 2015 ГОДА

Падпіска на 1 месяц каштуе:

індэкс 74844, цана 29100 рублёў,
індэкс 01380, цана 23200 рублёў,
індэкс 748442, цана 79000 рублёў,
індэкс 01381, цана 62300 рублёў.

9 770132 595002 1 4 0 1 1

Падпісца
можна ў любым аддзяленні
сувязі РУП «Белпошта»,
у кіёсках РУП «Белсаюздрук».
А яшчэ — па інтэрнэце
(з дапамогай пластыкавых
электронных картак,
электронных грошай)
ці праз аўтаматызаваную сістэму
Адзінай разлікова-інфармацыйнай
прасторы (АРИП).

ISSN 0132-5957

ВОЖЫК

Часопіс сатыры і гумару

№ 11 (лістапад)

2014

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Калі маеш грошы...

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Нарэшце
набраў
на добрае
жыццё!

А ў мяне
кожны
дзень
добры!

Малюнак Вікенцыя ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

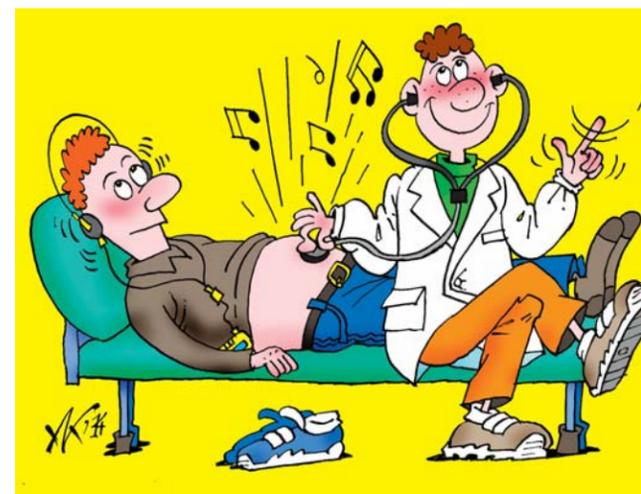
Дапамажыце, доктар!
Мабыць, у майго дзіцяці
свінка...

Малюнак Алега ПАПОВА.

Самі з... вірусамі

Малюнкi Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Малюнкi Алега ПАПОВА.

Малюнкi Алега ГУЦОЛА.

Думкі ўглас

Лепшы спосаб падвоіць свае даходы – патроіць свае намаганні.

Бура ў шклянцы залежыць ад таго, што ў ёй наліта.

Іншы можа і горы звярнуць, каб апынуцца на вяршыні славы.

Часцей выбіваюць з сядла тых, хто дрэнна падкаваны.

У адрозненне ад вады, чалавек можа закіпаць пры любой тэмпературы.

Аналіз жыцця не трэба зводзіць да медыцынскага.

Часцей грашыць той, хто напіваецца да чорцікаў.

Каб стаць чалавекам з вялікай літары, мала засвоіць толькі алфавіт.

Чужыя грахі нікога не робяць святым.

Лягчэй за ўсё знайсці агульную мову з рэхам.

Лепш заўсёды быць на кані, чым пад мухай.

Часцей локшыну на вушы вешаюць таму, хто не бачыць далей за ўласны нос.

У Тараканаву двухпакаёвая кватэра. Але пасля выпіўкі ён нярэдка начуе на лаўцы перад домам.

Колькі ні скачы пад чужую дудку, ад гэтага весялей не будзе.

Нішто так не перашкаджае любавання сабой, як люстэрка.

Лякота не мае выхадных.

Даслаў Барыс КАВАЛЕРЧЫК,
г. Гомель.

Малюнак Міколы ПІРЭГІЯ.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Міхась МІРАНОВІЧ

МІРАНІЗМЫ

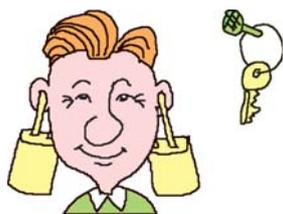
Галавасты

— Унук мой меншы —
Хлопец галавасты! —
Сваім сябрам
Хваліўся дзед не ў меру.
— Ці ён вучоны,
Ці юрыст зубасты?
— Ён носіць брыль
Вялікага памеру!..

Шчаслівы мужчына

Пабачым нярэдка,
Калі глянем звонку,
Як часам кабета
Мужчыну бічуе.
Харошы мужчына —
Хто слухае жонку,
Шчаслівы — хто жонку
Пры гэтым не чуе!..

Што нас псуе?

Вось дзе схавана
Небяспека,
І вось дзе ў гэтай з'явы
Сутнасць:
Псавалі грошы
Чалавека,
Але псуе больш
Іх адсутнасць...

г. Віцебск.

Малюнак Міколы ПІРГЕЛЯ.

ДЫЯЛОГІ

ПАЛЕЦ ВЫДАЎ

На кірмашы.
— Вашы боты надзейныя?
— Як мае пяць пальцаў!
— Гм, адзін крывы...

Даслаў Віктар ЛОЎГАЧ,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

СПАЖЫВЕЦКІ ВЫБАР

Пакупнік пытаецца ў прадаўца:
— У вас хлеб свежы?
— Свежы.
— А батон?
— Таксама свежы.
— Тады дайце мне «Snickers»!..

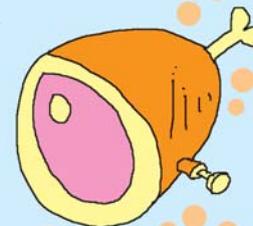
Пачуў Андрэй СІДАРЭЙКА,
Рэчыцкі раён,
в. Каравацічы.

МУЛЯЖ

Вясковец заходзіць у гарадскі магазін і звяртаецца да прадаў-
шчыцы:

— Узважце мне, калі ласка, васьм гэта, свяжэйшы, кавалак.
— Але гэта муляж, — тлумачыць жанчына.
— Вы адпускайце тавар, а я ўжо сам раз-
бяруся, куды яго пусціць: ці на катлеты,
ці на гуляш, — спакойна адказаў той.

Падслухаў Пётр БАБРУК,
Пружанскі раён,
в. Шубічы.

РАМОНІНЫ «АРКЕСТР»

ВЫРАТАВАННЕ АД ШУМНЫХ
СУСЕДЗЯЎ

Вольга працавала медсястрой у адной са сталічных бальніц. Работа хоць і складаная, але дзяўчыне падабалася. Яна з радасцю ішла на свае змены, дапамагала хворым, а тыя любілі яе — добрую, шчырую, сумленную. Вольга мела вельмі спакойны характар, ніколі не крычала, не спрачалася і ўвогуле была сціплай дзяўчынай.

Неяк восенню ёй давялося адпрацаваць не адну змену, а паўтары. Раніцай Вольга выйшла з работы шчаслівая. Яна ўяўляла, як праз якіх-небудзь сорок хвілін апынецца ў кватэры, якую здымала з сяброўкай. А там — мяккі ложка і салодкі сон...

Пераступіўшы парог кватэры, на хаду скінуўшы абутак і вопратку, дзяўчына амаль куляй уляцела ў свой пакойчык:

— Як цудоўна апынуцца дома! О, мой ложка, коўдра і падушка, зараз вы самае дарагое, што ў мяне ёсць. Дзякуй маім далёкім продкам, якія вырашылі, што спаць на сырой зямлі холадна і няўтульна! — прыгаворвала Вольга, пакуль рыхтавалася да сну.

І вось галава апынулася на падушцы, на вуснах з'явілася ўсмешка, рукі і ногі сталі прыемна цяжкімі, і яна прамармытала сабе пад нос: «Шчасце ёсць...»

І толькі дзяўчына заплюшчыла вочы, як у адной з суседніх кватэр загучаў перфаратар і пачуліся ўдары малатка.

— Не, толькі гэтага мне яшчэ не хапала! — усхапілася Вольга і паглядзела на гадзіннік. — Ага, без дваццаці хвілін дзесяць — самы час рабіць рамонт.

Пакруціўшыся ў ложку каля гадзіны, дзяўчына так і не змагла заснуць. Паднялася і патэпала на кухню, дзе за кубачкам кавы сядзела яе сяброўка Крысціна.

— Ну, што? Адпачыла пасля змены? — іранічна спытала яна.

— Я з ног валюся, але пад гэты рамонтны «аркестр» заснуць не магу, — стомлена адказала Вольга. — Ты часам не ведаеш, а калі ўвогуле можна выконваць такія работы?

— О, гэтае пытанне я вывучыла дэтальва! Неяк мне давялося жыць у доме, у якім усе суседзі раптоўна пачалі рабіць рамонт. Дык слухай: па нашым заканадаўстве грукаць, лескатаць, ляпаць можна не раней за дзевяць гадзін раніцы і заканчваць не пазней за дзевятнаццаць гадзін у рабочыя дні. У выхадныя і святы ўвогуле нічога, што можа ствараць шум і вібрацыю, рабіць нельга.

— Нават паскардзіцца на іх немагчыма, — уздыхнула Вольга, наліла сабе гарбаты і села побач з сяброўкай.

— Гэта добра, што ты ўчора працавала. Тут паверхам вышэй такая дыскатэка была, уявіць сабе не можаш! У мяне ажно люстра ў пакоі хісталася. Потым яшчэ бойку ўчынілі на лесвічнай пляцоўцы... Чула, што да гэтай вясёлай кампаніі некалькі разоў суседзі прыходзілі, прасілі супакоіцца, а ім хоць бы што. Пакуль міліцыя не прыехала, датуль і гудзелі, — расказала апошнія навіны Крысціна.

— Дык ты таксама не выпала-ся! Мне ажно лягчэй стала, — засмяялася Вольга. — А калі сур'ёзна, дык я нядаўна чытала, што, магчыма, у хуткім часе за шум у кватэрах у начны час міліцыянеры змогуць складаць пратаколы адразу на месцы і прыцягваць такіх парушальнікаў спакою да адміністрацыйнай адказнасці. А гэта, між іншым, штраф да чатырох з паловай мільёнаў рублёў.

— Вось прынялі б гэтую пастанову ўчора, ды прыйшлі і аштрафавалі на такую суму тых суседзяў-дэбашыраў. Я такая шчаслівая была б, — сумна заўважыла Крысціна. — А памятаеш, як на ранейшай кватэры над намі жыў меламаман, які днямі слухаў цяжкі рок, у мяне тады яшчэ ад гэтага нервовы цік пачаўся? Схадзілі да яго, пагаварылі, растлумачылі сітуацыю. Дык ён купіў сабе навушнікі і больш нам не перашкаджаў. Заўсёды ж можна дамовіцца!

— Ага, заўсёды. Успомні суседа збоку, які прапаноўваў нам купіць новы халадзільнік, бо наш вельмі гучна працаваў і перашкаджаў яму спаць, — узгадала Вольга. — Вось дзе чалавеку са слыхам пашанцавала. Нам жа давялося халадзільнік у дальні куток перасоўваць.

— Памятаю, самой смешна. Я калі каму расказваю пра гэта, дык не вераць, кажуць, што маню і нагаворваю на суседа, — паскардзілася Крысціна.

— Ой, як жа спаць хочацца. Калі ўжо гэтыя перфаратарныя «трэлі»

скончацца? Хоць ты схадзі спытайся, — пазяхаючы, прамармытала Вольга.

— А чаму не? Схадзі, а я пабегла на работу, бо спазняюся, — спахапілася Крысціна.

Вольга выправілася шукаць кватэру з рамонтным «аркестрам». Як быццам тая. Пазваніла ў дзверы, адчыніў вусаты мужчына ў рабочай адзежы.

— Прабачце, што турбую. Вы робіце рамонт? — спыталася дзяўчына.

— Так, але ўсё па законе, нічога не парушаю. Маю права! — адразу ж пайшоў у наступ мужчына.

— Ды ведаю я, ведаю, што нічога не парушаеце. Паўтары змены адпрацавала і так спаць хачу, што сілы няма, — стомлена прагаварыла Вольга.

— Разумею... Але чакайце, — сказаў мужчына і знік.

Вярнуўся з грашыма ў руках:

— Вось трымайце, зразумейце і мяне: гэтыя рамонтныя работы патрэбна сёння скончыць. А вы спусціцеся ў аптэку, якая за вуглом дома, і купіце сабе бірушы. І мяне зусім чуць не будзеце, — усміхнуўся сусед і працягнуў купюру.

— Ой, грошай я не возьму! Але вы падказалі слушную ідэю, чаму сама да яе не адумалася? — узрадалася дзяўчына. — Пабягу ў аптэку. А вам жадаю хутчэй скончыць рамонт.

— Дзякуй, добрых сноў, — весела адказаў мужчына і зачыніў дзверы.

Вольга купіла бірушы і нарэшце салодка заснула з думкай, што ніякія шумныя суседзі яе зараз ніколі не будуць турбаваць.

Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Людміла КРУГЛІК

Каб вяліся грошы ў хаце...

Захацела баба Каця
Задарма разбагацець.
Пасадзіла «дрэва» ў хаце,
Хоча шмат мільёнаў мець.

Дзень і ноч яго пільнуе,
Перастала нават спаць.
«Дрэва» песціць і шануе,
Ды прыбытку не відаць.

«Што за справа, — кажа баба, —
Калі ж грошы зазвіняць?»
А суседка: «Чула, жабу
Для багацця трэба ўзяць».

Каля рэчкі Каця жабу
Пільнавала пяць гадзін.
Узяла яе за лапу,
Прывязала да галін.

«Ну, цяпер спрацуюць чары!» —
Каця думае штодня.
Але грошы — толькі ў марах,
Ды смяецца ўся радня.

Дарагая баба Каця,
Хопіць глупству давяраць.
Каб вяліся грошы ў хаце,
Трэба добра працаваць.

г. Дзяржынск.

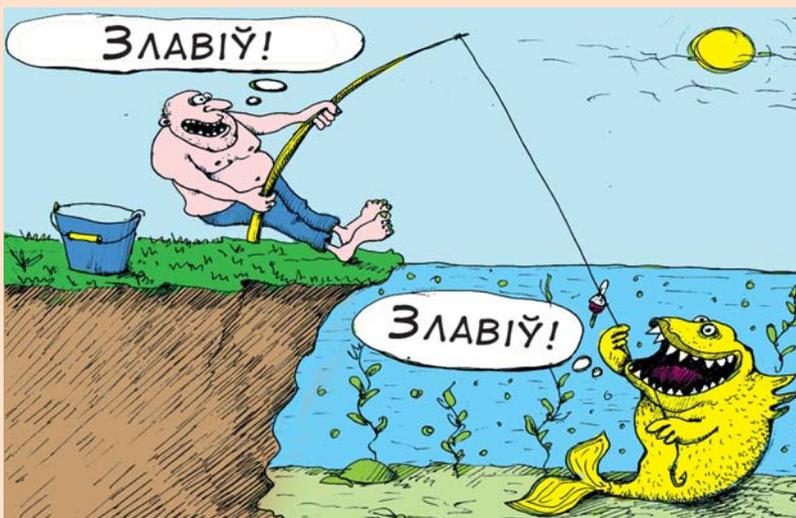
Малюнак Аляксандра ПЯТРОВА.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Малюнак Руслана БОГУША.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Знарок не прыдумаеш

«Там было напісана на нейкай імпортнай мове».

(З успамінаў).

«Прашу аказаць дапамогу ў пошуку мабільнага тэлефона, які прапаў пры невядомых абставінах, калі знаходзіўся ў гасцях па адрасе: вуліца Першамайская, 7».

(З заявы ў міліцыю).

«Дапамог мне давесці да канца непачатую справу».

(З выступлення).

«Здам з мужам кватэру на суткі».

(З аб'явы).

«Вельмі трывала была пабудавана культурная праграма, створаная творчымі рукамі работнікаў Дома культуры».

«Нягледзячы на ўсе жыццёвыя нягоды, аўталяўка дастаўляе вяскоўцам тавары».

(З допісаў у газету).

«Патрабуем прыцягнуць да адказнасці Ёршыкава В. В., які, знаходзячыся ў дзіцячым садзе, учыніў скандал».

(З пісьма ў міліцыю).

«Чытач знойдзе для сябе нямала цікавага, настоенага на душэўных перажываннях аўтара і напоўненага яркім натхненнем...»

(З рэцэнзіі).

«На свеце ёсць многа прафесій, якіх немагчыма змераць толькі кілаграмамі або тонамі».

«Гэта былі карэнныя вясковыя жыхары, літаральна прыросшыя да роднай зямлі».

(З артыкулаў у газеце).

Запісаў Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Малюнак Вікенцыя ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

ІГОЛКА ТЭРАПІЯ

ПУСТЫЯ КІШЭНІ

Бабруйск. Гарэлка яшчэ нікога да добра не даводзіла. Пад яе ўплывам людзі здзяйсняюць бязглуздыя ўчынкі, якія нельга зразумець цвярозаму чалавеку. З-за гарэлкі пагаршаецца здароўе, руйнуюцца сем'і і лёсы... А яшчэ выпівака застаецца без адзінай капейкі ў кішэні.

У гэтым пераканаўся жыхар Калужскай вобласці, калі яго спынілі

фінансавыя міліцыянеры і знайшлі ў машыне амаль тры з паловай тысячы літраў спіртазмяшчальнай вадкасці. На гэты тавар, які быў прывезены з Расіі, ніякіх суправаджальных дакументаў не знайшлося...

Нелегальны спірт на суму 171 мільён рублёў канфіскавалі. Расіяніну давялося выплаціць штраф у памеры ста базавых велічынь. Гэта напэўна значна спустошыла яго кішэні.

ВОЎК У АВЕЧАЙ ШКУРЫ

Мінскі раён. Як бы воўк ні імкнуўся стаць падобным на авечку, як бы ні бэкаў, ён усё роўна застаецца драпезнікам. Так і правапарушальнік, як бы ні прыкідваўся законапаслухмяным грамадзянінам, на самай справе — махляр.

Такога ваўка ў авечай скуры выявілі інспектары па падатках і зборах, калі наведзіліся з праверкай у ВЦ «Экспабел». Ім аказаўся індывідуальны прадпрымальнік, які займаўся продажам «левых» вырабаў з натуральнага і штучнага футра, скуры, замшы.

Увесь тавар на суму больш за адзін мільярд рублёў канфіскавалі.

«РАБІНЗОН»

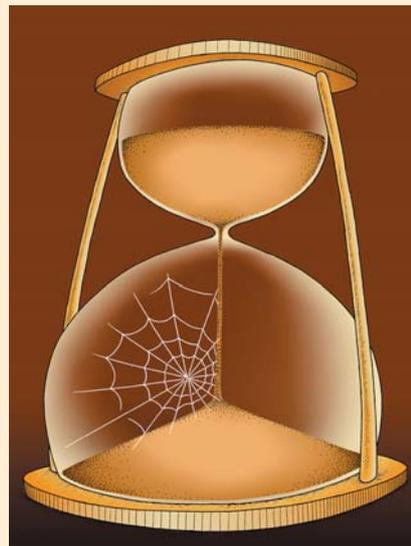
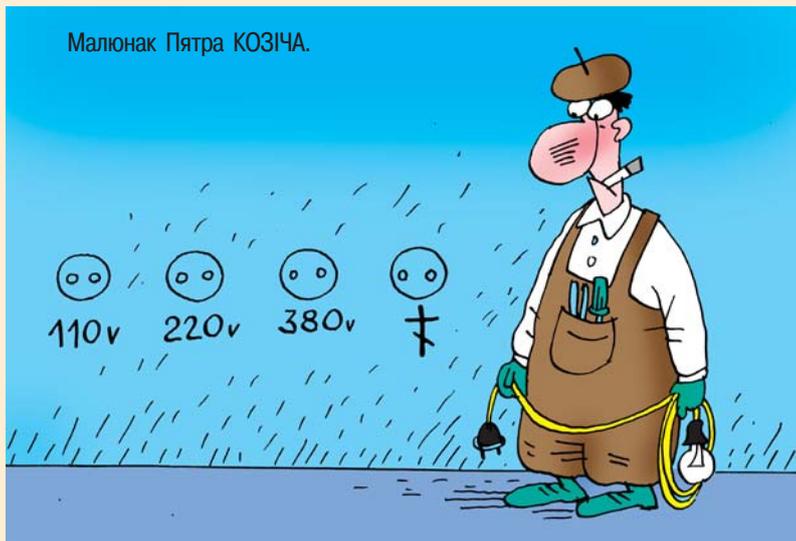
Вось ужо чацвёрты год
Мы чакаем сына ў госці.
Б'ёмся рыбінай аб лёд,
Толькі сын не едзе штосьці.
Водпуск прыйдзе – ён ляціць
На Курылы ці Мальдзівы.

Вандраваць яму карціць,
Розныя пабачыць дзівы.
Каб дадому заманіць,
Пераслалі два мільёны...
Эх, прывыклі дзеці жыць,
Быццам Крузы Рабінзоны.

Мікола ГРАБЯНЁК,
Шаркоўшчынскі раён,
в. Радзюкі.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Аляксандра ШМІДТА.

Вядзецца следства. І што б далей
ні рабіў правапарушальнік, яго ўсё
роўна будзе чакаць пакаранне.

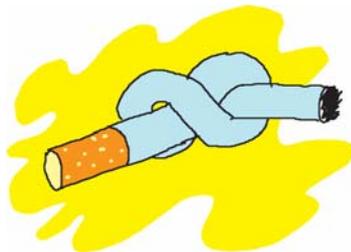

ЗДОРОВАЯ БУДУЧЫНЯ

Расонскі раён. Толькі ўявіце
сабе, што некалі можа наступіць
час, калі ўсе дрэнныя звычкі...
знікнуць. Ніякіх нецвярозых лю-
дзей на вуліцы, наркаманія як з'я-
ва ўвогуле не існуе, тытунёвы дым

можна заўважыць толькі ў старых
фільмах. «Марыць не дрэнна», –
скажаце вы.

Але ўжо зараз фінансавыя мілі-
цыянеры робяць усё, каб такі цуд
некалі здарыўся. Напрыклад, зусім
нядаўна яны затрымалі грузавы
аўтамабіль, у якім знаходзілася
300 тысяч пачак цыгарэт коштам
больш за 1,5 мільярда рублёў.
Груз планавалася нелегальна вы-
везці ў Расію.

На тытунёвыя вырабы і аўта-
мабіль накладзены арышт. Зга-
дзіцеся, зусім нядрэнны крок да
здоровай будучыні.

**Па матэрыялах прэс-цэнтра
Камітэта дзяржаўнага кантролю
Рэспублікі Беларусь, Міністэрства
па падатках і зборах.**

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Патап Бутля – заядлы выпівоха. Чалавек-мацак, якога Бог не пакрыўдзіў, даўшы яму рост болей за сто шэсцьдзясят сантыметраў і вагу каля паўтара цэнтнера. Як тут не выпіць? Ранкам – бутэлку віна,

першы ў яго на свежыне. А калі стала вядома, што кума Арына з тыдзень, як зацярарала, дык Бутля за такую навіну з ранку да вечара піў: «Гэта ж, люд-

**Віктар
ЛОЎГАЧ**

у абед – столькі ж, а вечарам можна і ўсе дзве.

І выпівае Патап Бутля не так сабе, а з якой-небудзь важнай падзеі, прычыны або нагоды. Скажам, выглянула ранкам сонейка – як тут не выпіць за яго цёплыя промні? А пайшоў дождж, змачыў зямлю – і за яго можна перакуліць некалькі чарак гарэлкі.

Ды мала якіх нагод у жыцці? Закалоў сусед парсючка – Патап

цы, праз колькі там месяцаў на свет з’явіцца новы чалавек! То будзьма!»

Грэх было Патапу не выпіць і за прылёт ластавак з выраю. «Браток, – казаў ён кожнаму сустрачанаму. – Яны ж вясну да нас прынеслі. Якая падзея!» – і бег у краму па гарэлку.

А нядаўна ў старой Аўдоцці свіння апарасілася. Ажно сямнаццаць парасят прывяла. «Гэта ўпершыню ў нашай вёсцы такі цуд! – заявіў Бутля. – Тут

ужо і трох бутэлек мала, каб замачыць».

І раптам ні з таго ні з сяго прыхапіла ў Патапа сэрца. Ды так цісканула, адняўшы правую руку, што хуткая дапамога неадкладна ў бальніцу адвезла.

– Які ваш лад жыцця? – спытаў урач, аглядаючы хворага.

Непаслухмяным языком Бутля вымавіў:

– На-на-нармальны.

– Выпіваеце?

– То-то-толькі з на-на-нагоды.

Жонка, што была побач, не сцярпела:

– У яго штодзень некалькі гэтых нагод!

Урач пільна паглядзеў на Патапа і вынес вердыкт:

– Яшчэ адна такая нагода – і ўжо іншыя будуць піць на ваших памінках.

Цэлы месяц Патап Бутля праляжаў у бальніцы з дыягназам «інсульт». Затое сёння, калі ў яго запытаць: «Мо, вып’ем? Ёсць нагода, ён важна адкажа: «Ці ж я вораг свайму здароўю? Няхай дурні п’юць!..»

*Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.*

УРАДЖАЙ-2014

Міні-фельетон у фотаздымках

Увесну ўся яблыня на маёй дачы была ўсыпана бела-ружовымі кветкамі.

Улетку крамяныя яблыкі падстаўлялі сонцу свае бакі.

А ўвосень я сабраў іх у тачку і вывез на сметнік.

Ураджай быў вялікі, і тое, што не змог скарыстаць, давалося выкінуць... Гэтак жа зрабілі і мае суседзі.

Нарыхтоўчая кантора тым часам прымала ападкі па чатырыста рублёў за кілаграм. Лічыце, як кажуць, самі.

Затое ўзімку ў нашых магазінах паўсюдна будуць прадавацца імпортныя яблыкі...

Вось тут і ўзінікаюць два класічныя пытанні: што рабіць і хто вінаваты?

**Сумны дачнік, пісьменнік-гумарыст
Уладзімір ЕРМАЛАЕЎ.**

Фотаздымкі зроблены на дачы ў Крыжоўцы (Мінскі раён).

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Януса МАЛЬЦА.

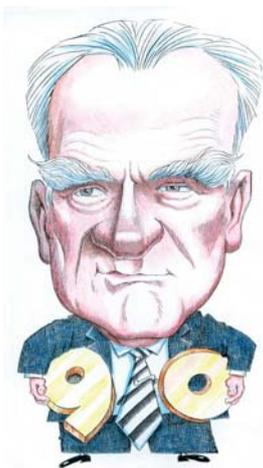
Малюнак Алега ГУЦОЛА.

ПАБІБІКАЮ САМА

Ў кабiне – бландзiнка.
Заглохла машынка.
За ёю – сiгналы шматлiкiх машын...
I выйшла з надзеяй красуня-дзяўчынка
Да з ранiцы злосных шафёраў-мужчын:
– Прабачце! Спасцiгла мяне незадачка:
Стаю на дарозе ужо бiты час.
Вы гляньце, мужчыначкi,
што з маёй «тачкай»,
А я... пабiбiкаю тут замест вас.

**Аляксандр КАЗЯЛКОЎ,
г. Маладзечна.**

Максім ЛУЖАНІН

ЭПІГРАМЫ

Хатняя згода

Пасля цяжкой уструшкі хатняй
Адлудзь пагрозы з-пад брыва
І грай на нервах далікатней,
Каб часам струны не парваць.

На хвалях часу

Наш дзень у хуткасі пастроен —
Тут — на гару, а тут — з гары:
Хто ў графаманы, хто ў героі,
Куды ні глянь — растуць сябры!

Фарсісты

Тужэй падцягваючы пасак,
Казаў мой продак Каратай,
Хоць за сталом не еў ты мяса,
Але ў зубах пакалупай.

«Анталогія беларускай эпіграмы»,
Мн., 2000 г.

ЛЮБІЎ ЖЫЦЦЁ І ДОБРЫ ЖАРТ

Максім ЛУЖАНІН (Аляксандр Амвросьевіч Каратай) (1909 – 2001) быў пісьменнікам, якому падуладны самыя разнастайныя жанры літаратуры: пісаў паэзію і прозу, эсэ і нарысы, артыкулы і ўспаміны, кінасцэнарыі і публіцыстыку, творы для дзяцей... І ніколі не забываўся на гумар.

На тое былі свае прычыны: разам з Крапівой, Танкам, Брылём і Панчанкам ён быў у першым вожыкаўскім рэдакцыйным штаце, плённа працаваў на ніве сатыры і гумару. Як згадвалі старэйшыя пісьменнікі, Аляксандр Амвросьевіч заўсёды любіў жыццё і добры жарт.

Згадаем некаторыя гумарыстычныя творы Максіма ЛУЖАНІНА, якія і сёння чытаюцца з цікавасцю. Між тым, з дня нараджэння слыннага творцы мінула ўжо 105 гадоў...

ЗАРУБКИ НА ПАМЯЦІ

Што будзе дзядку, тое і катку.

Праўда на праўду — і праўда
ўстала, крыўда на крыўду — і ўсё
прапала.

Вочкі сышлі ў прочкі (на вы-
падак маны, падману).

Аб малаку ног не павалаку.

Толькі грабянец не ўжывае сва-
іх зубоў, каб некага ўкусіць.

Калі лічыш сябе катом, не за-
бывайся лавіць мышы.

Мяне жыццё не цікавіць, магу
жыць хоць сто гадоў.

Дадае левай рукой з правай
кішэні.

У белага мядзведзя нос чорны,
бо ён выцірае яго лапаю.

Шлюб — задоўгі банкет, які па-
чынаецца з салодкага.

Можа, мы не ўсе парушаем
дзесяць заповедзяў, але ўсе на
гэта здольныя.

Елка з вязам расце разам.

Ахвотнікаў чытаць паміж радка-
мі заўсёды болей, чым тэкстаў.

Люльку з'еў, абаранкі скуруй.

Прагноз будзе ці не будзе, па-
года і так будзе.

— Колькі я клопату мела! Тры
дачкі: аддай кожную замуж, а по-
тым памажы ўзяць развод.

Першая чарка — п'еш віно, дру-
гая — віно п'е віно, трэцяя — віно
п'е чалавека.

«Вожык», №№ 8, 9, 1999 г.

Міхась ПАЗНЯКОЎ

Кожны — адзіны і лепшы

Не сумуй, што прыйшоў не першы —
Будзеш лепшы, адзіны сёння,
Пра цябе напішу я вершы,
Прачытаю пад жоўтай поўняй.

Таццяна АТРОШЧАНКА

Не бядуй, што ў мяне ты не першы,
Ды затое — адзіны сягоння.
Прыйдзе час — прысвячу табе вершы,
А пакуль — у тваім я палоне.

Ганарыся затым гэткай славай...
Развітаемся — плакаць не варта.
Я сама і не ведаю нават,
Хто адзіны ў мяне будзе заўтра.

Ўжо яму прысвячу я куплеты,
Пад гітару ўначы праспяваю...
Мо, таму і прыйшла я ў паэты,
Што такую адоранасць маю.

Будзе сёмы, відаць, і дзясяты —
Прыцягальная ж я і не злая.
Калі ў сэрцы натхнення багата,
Колькі вершаў яно нараджае!

Я збяру іх і выпушчу кнігу.
Будуць светлымі, шчырымі вершы...
Хоць раскрыюць, вядома, інтрыгу:
Кожны з вас быў адзіны і лепшы.

Анатоль ЗЭКАЎ

А што, калі?

Турбуе жанчына мяне
Сваім незвычайным з'яўленнем.

Мікола ТРАФІМЧУК

Наяве бывае — не ў сне,
Як з тым ні змагайся адчайна:
Турбуе жанчына мяне
З'яўленнем сваім незвычайным.

Ты хоць падала б які знак
Пра тое, што з'явішся раптам,
Каб я не глядзеў потым так,
Як быццам бы ў чым вінаваты.

Сказала б, а то без прычын
З'явілася важна і чынна.
То ж добра, калі я адзін.
А што, калі з іншай жанчынай?

Усё змяшалася ў прыродзе

Увосень — згубная зіма,
Улетку — выстылая восень.
Звычайных, як раней, адносін
Няма ў прыродзе ўжо, няма.

Соф'я ШАХ

І за які такі наш грэх
Усё змяшалася ў прыродзе:
То ўзімку дождж, бывае, пойдзе,
То ўвосень завіхурыць снег.

У продкаў жа інакш было,
Прырода ім не назаляла:
Калі вясна — то раставала,
Калі зіма — тады мяло.

З такою думкаю, аднак,
Засвоіла адно трывала:
Пра што б я, зрэшты, напісала,
Калі б было і зараз так?

Дзмітрый ПЯТРОВІЧ

У госці да Міколы, або Мядзел — Мінск

Касмічнага выбуху пырскі.
Сусвет у бясконцасць ляціць.
А мне да шумлівага Мінска
Чатыры гадзіны піліць.

<...>

Званю я ў знаёмыя дзверы,
Дарожны прыгладзіўшы пыл...

Аляксандр БЫКАЎ

Ад Мядзела шлях мой не блізкі,
А ехаць так моцна карціць.
Між тым, да шумлівага Мінска
Чатыры гадзіны піліць.
Чатыры гадзіны чакання!
Нібыта ў бясконцасць Сусвет,
Ў дарогу, амаль да змяркання,
Адправіўся слаўны паэт.
Дзе выйсце? Адрэжу я сала,
Каўбаскі ды хлеба ўкушу.
Глыточак — з біклажкі, каб стала
Цяплей на душы. Прыгажунь —
Іх столькі, здаецца, наўкола!
Знаёміцца з імі карціць.
Напэўна, Шабовіч Мікола
Зайздросціў бы мне! Хай ляціць
Сусвет на бясконцасці колах,
Дарожны ўздымаючы пыл...
У Мінск я імчу да Міколы.
А можа, махнуць у Капыль?
Дзяўчына з вачыма, як Нарач, —
Суседка — здаецца, адтуль...
Ды жонка не пусціць нанач
І дасць на арэхі й тытунь...

Няма такога чалавека, які б хоць раз у жыцці не глядзеў серыялы. Зручна ўладкавацца на канапе, закутацца ў цёплы плед, пакласці побач усялякіх прысмакаў і глядзець, глядзець... Ліць слёзы жалю, калі прыгажун-герой на краі пагібелі, і плакаць ад шчасця, калі гэты самы прыгажун цалуе сваю адзіную, – хіба гэта не святая справа?!

У серыяле, які глядзіце вы, ці ёсць хоць адна прыкмета з дзесяці, прыведзеных ніжэй? Калі так, то віншваем – вы глядзіце добры серыял!

10 ПРЫКМЕТ ДОБРАГА СЕРЫЯЛА

1. Калі гераіня не кахае героя, значыць, ён кахае гераіню. Калі гераіня кахае героя, значыць, ён кахае іншую. Потым разумее, што кахае гераіню, але тая губляе памяць.

2. Калі гераіня страчвае прытомнасць, значыць, яна цяжарная.

3. Калі гераіня цяжарная, значыць, герой думае, што бацька не ён, хаця бацька ён. І наадварот.

4. Калі герой і гераіня кахаюць адно аднаго, значыць, яны брат і сястра, якіх разлучылі ў маленстве.

5. Калі герой і гераіня – муж і жонка, значыць, сяброўка гераіні – палюбуйніца мужа.

6. Калі багаты дзядзька памёр і пакінуў у спадчыну гераіні вялікую маёмасць, значыць, герой вельмі захоча з ёй ажаніцца.

7. Калі гераіню выдаюць замуж за іншага, значыць, у дзень вячання, калі святар спытае: «Хто супраць?», герой павінен уварвацца ў царкву і крыкнуць: «Я супраць!».

НЕ АДГАДАЛА

– Я твае думкі зараз прачытаю, –
Сказала жонка Васілю за чаем. –
Ты вельмі хочаш сёння пахмяліцца,
Табе гарэлка нават ноччу сніцца.

– Закралася памылка ў твой прагноз, –
Сабе прамармытаў Васіль пад нос. –
Дальбог, якая ж ты ў мяне дурніца...
Я думаю: нашто было жаніцца?

Яўген ЖАМОЙДЗІН,
Мінскі раён,
г. п. Мачулішчы.

8. Калі гераіня – падлетак, значыць, яна абавязкова павінна збегчы з дому.

9. Калі гераіня не кахае героя, значыць, ён павінен скокнуць з даху... Убачыўшы героя ў коме, гераіня разумее, што кахае яго, і той павінен адразу ж ачунаць.

10. Калі герой і гераіня кахаюць адно аднаго, жэняцца, нараджаюць дзяцей і затым паміраюць у адзін дзень, значыць, гераіня ўскоквае з ложка і прачынаецца!..

Серыялы глядзела Карына ПАЦКО,
г. Жодзіна.

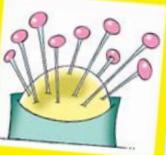
Малюнак Руслана БОГУША.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

ПАТРОХУ 6

ІГОЛКІ-ПАДКОЛКІ

Думка прыйшла,
а ў галаву не лезе.

Ведаў сабе цану і ліч-
чыў іншыя веды лішнімі.

І безгалавым па-
трэбна цырульня.

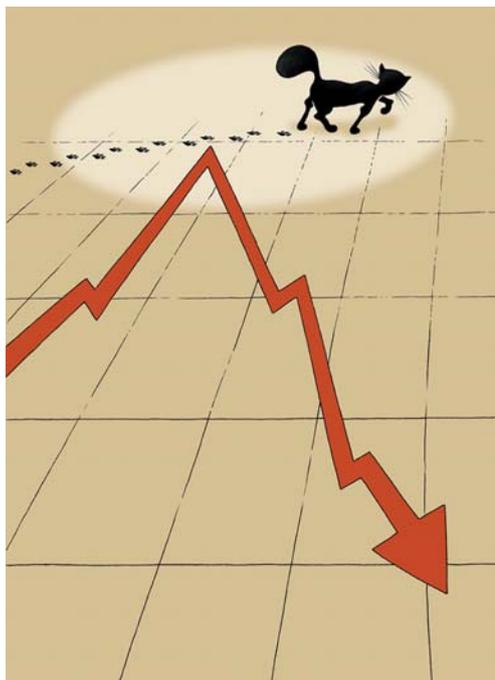
«Чырвоная кніга». Ад сораму за ча-
лавечыя дзеянні.

Той, хто ідзе ў нагу з усімі, на-
ступае на горла ўласнай песні.

Летам асабліва заўважна, што
многім жанчынам сапраўды няма
чаго апрануць.

Вядома, што ўсе дарогі вядуць
у Рым. Але язык давядзе толькі
да Кіева. А як далей дабірацца?

Даслаў Анатоль БАРЫСАГЛЕБСКІ,
г. Гомель.

Малюнак Аляксандра ШМІДТА.

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Антось з маленства верыў у розныя прыкметы. Напрыклад, што сустрэча з чорным катом прыносіць няўдачу. Таму, калі вусатае стварэнне перабягала шафёру дарогу, той паказваў яму кукіш, прычым абавязкова левай рукой.

КУКІШЫ З АГЛЯДКАЙ

Міхаіл ШУЛЬГА
Жыццёвае

У той дзень Антось, як заўжды, спакойна круціў руль грузавіка. Раптам цераз вуліцу сігануў чорны кот. Ад неспадзеўкі мужчына прытармазіў, затым скруціў фігу, тыцнуў яе тры разы кату і са спакойнай душой паддаў газу.

У канцы працоўнага дня, прыпаркаваўшы машыну ў гаражы, Антось накіраваўся дадому. Але нечакана паклікаў слесар-рамонтнік Ігнат і перадаў, што дырэктар аўтакалоны Сяргей Сямёнавіч прасіў зайсці да яго...

Не паспеў Антось прывітацца, як шэф грозна спытаў:

— Што ж ты, голубе, сярод белага дня на вуліцы кукішы мне круціш?

— Якія кукішы? — вылупіў той вочы.

— Звычайныя. Ну, не прыкідвайся дурнем. Ці ўжо забыўся?..

Шафёр знікавеў. А потым дапетрыў: яго «супрацьнячысцікавыя» захады ўбачыў начальнік, ды яшчэ і падумаў на сябе! Хуценька ўсё патлумачыў дырэктару.

У прыкметы пасля гэтага Антось верыць не перастаў, але кукішы паказваў асцярожна, з аглядкай: ці няма побач каго са знаёмых?

Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Александр
ЗАЗУЛЯ

Гламур

Джакузі

Класічная каша

Признанне

«Веселы Егорки»

ХТО ШО? ХТО

Сусед – латарэйны білет.
 Жаніх – кот у мяшку.
 Халадзільнік – хатні рэстаран.
 Палюбоўнік – дублікат.
 Халасцяк – конь без вупражы.
 Госці – дэгустатары.
 Цешча – аса на мёдзе.
 Палюбоўніца – жонка ў марах.
 Тэлевізар – гіпнатызёр.

Патлумачыў Віктар ЛОЎГАЧ,
 Гомельская вобласць,
 г. п. Акцябрскі.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

АНЕКДОТ

Большасць карыстальнікаў перакананы, што калі пры загрузцы Windows вадзіць курсорам па крузе, то камп'ютар загрузіцца хутчэй.

Малюнак Вікенцыя ПУЗАНКЕВІЧА,
 тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

Даганяю маладзіцу
 У кароценькай спадніцы,
 На абцасах тонкіх, доўгіх,
 Як трываюць толькі ногі?
 Завушніцы зіхацяць...
 Ну, дзяўчо, ні даць ні ўзяць!
 Абагнала, паглядзела –
 Ледзь ад смеху не прысела:
 Хоць і модная «дзяўчына»,
 Ды узрост яе – пенсійны!

Валянціна БАБКО,
 Салігорскі раён,
 в. Радкава.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

НЕДАВЕЛІВЫ ВОУК

БАЙКА

З Ваўком сустрэлася Лісіца.
Хвастом павільвае сястрыца,
Хітрушчым вокам паглядае
Ды пра жыццё распавядае:
— Я пастарэла, захварэла,
Амаль чатыры дні не ела.
І дзе зайцоў тых носіць ліха?
Відаць, зблажэю я паціху...
Азваўся шэры:
— Разуменю,
Звяр'ё з прагрэсам разумнее.
У кіпці вострыя не пойдзе,
Бо ведае: пагібель знойдзе.
— Мы, любы кум, эліта лесу,
Таму ў агульных інтарэсах
Нам варта сілы аб'яднаць,
Каб ежу разам здабываць.
Табе лягчэй звяркоў лавіць,
А мне — лічыць іх ды дзяліць.
— Ой не, кума, не пагаджуся,
Без кампаньёнаў абыдуся.
Адзін хачу я паляваць,
Лічыць зайцоў ды спажываць.

У лесе ведаюць усе,
Што нельга давяраць Лісе.

Галіна НУПРЭЙЧЫК,
г. Клецк.

ГРЫБ ПАД НУМАРАМ АДЗІН

Чым карысныя лісічкі,
Я вам толкам не скажу.
Ды прадукт той — стратэгічны,
Раз вывозім за мяжу.

Любы гэты грыб народу,
У пашане быў з вякоў.
Мы п'ём лісічцы оду —
Лепшаму сярод грыбоў.

Дзеці і пенсіянеры
«Паляваць» на іх ідуць.
Як сезон адчыніць дзверы,
То лясны ажно гудуць!

Хоць з ахвотаю збіраем,
Ды гады ў рады ядзім,

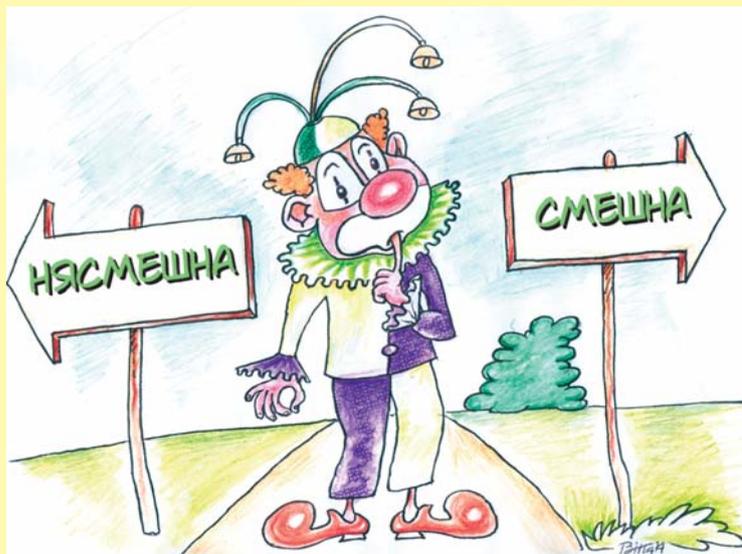
Бо на продаж адпраўляем
Грыб пад нумарам адзін.

Набярэш лісічак жменю —
Пачынаеш разважаць:
Ці падсмажыць на вячэру,
Ці хутчэй за грошы здаць?

Хто грыбы збірае лоўка,
Той заробіць для патрэб:
Купіць ранец і алоўкі
Ці бутэльку, сыр ды хлеб.

Ад малага да старога
Па лісічкі ў лес ідзем.
І пакуль грыбоў тых многа —
Будзем жыць, не прападзем!

Людміла ГЛУХАТАРЭНКА,
Ельскі раён,
в. Санюкі.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тама Міхася СТЭФАНАНКА.

Міхась КАВАЛЁЎ

ВУЗКІЯ ВАРОТЫ

Гумарэска

Муж быў у камандзіроўцы, калі
Анюта здала экзамен у аўташколе
і атрымала правы. Вырасыла пака-
тацца на мужавай іншамарцы, якая
стаяла ў гаражы.

Паездзіла колькі хацела, наве-
дала сябровкак — пахвалілася, што
стала сапраўдным вадзіцелем. Поз-
на вечарам заспяшалася дамоў.

Праз некаторы час давялося па-
тэлефанаваць мужу ў суседні горад:

— Валодзя, можаш павінша-
ваць мяне: сёння атрымала ва-
дзіцельскія правы! Прабач, што
я без твайго дазволу ўзяла машы-
ну пакатацца... Вось толькі... Ды ты
не хвалюйся, не пабіла. Не, іншая
бяда... Не магу заехаць у гараж, бо
вароты вузкія...

— Што?! — не сваім голасам
закрычаў у трубку муж. — Вы-

ехаць — выехала, а заехаць не
можаш! Анюта, сядзі ў машыне
і чакай мяне!..

І ён ноччу спадарожным транс-
партам пачаў дабірацца дамоў. Не
вытрымалі нервы: аўтамабіль быў
зусім новенькі і такі жаданы, на-
быты з вялікімі цяжкасцямі.

Прыехаў у свой горад, кінуўся
ў гаражны кааператыў — і аслу-
пянеў: вароты будынка зачынены,
а любімы аўтамабіль стаіць непа-
далёку, каля чужога гаража, у якім
вароты сапраўды вузкія...

г. Рагачоў.

Трэці рот

Рос у бацькі сын Мікіта,
Вельмі ж здольны хлопец: мог
І з дарослым самавіта
Дыскуціраваць за трох.
Бацька цешыўся сынкам
І казаў усім кругом:
— Даравіты мой Мікіта
І ва ўсім — таленавіты!
Дзень пры дні стары пацее,
Робіць за дваіх адзін,
Бо трымаецца ідэі:
— Стане геніем мой сын!
А Мікіта — на раку,
Загарае ў гамаку.
Ён гарыць другой ідэяй,
Просіць бацьку зноў і зноў:
— Па Марылі дужа млею,
Дык давай пашлём сватаў!
Нас дваіх карміў штогод —
Зарабі й на трэці рот!

Лявон АНЦІПЕНКА,
г. Шклоў.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Успышкі злосці

Мінск. Нават самым добрым людзям зрэдку даводзілася адчуваць незразумелую і часцей за ўсё неапраўданую непрыязнасць да якога-небудзь чалавека. Ім мог быць і сусед, і калега, і звычайны прахожы. Нехта здольны кантраляваць такія ўспышкі злосці, а нехта не можа стрымацца.

Маладая мінчанка за нешта неўзлюбіла свайго знаёмага і... рушыла ў міліцыю. Маўляў, той украў у яе з сумкі больш за чатыры мільёны рублёў. Міліцыянеры пачалі следства. А неўзабаве да іх зноў завітала пакрыўджаная мінчанка: прабачце, прыйшла з пакаяннем, нічога ён у мяне не сцягнуў...

Цяпер дзяўчына ведае, што за такія ілжывыя заявы можна сесці за краты на пяць гадоў. Здаецца, важкі аргумент для таго, каб навучыцца кантраляваць успышкі злосці.

Страшнае слова

Магілёўская вобласць. Мабыць, няма на свеце чалавека, якому не страшнае было б слова «штраф». Гэты факт вырашылі выкарыстаць у сваіх махінацыях невядомыя злачынцы і запусцілі вірусную праграму для камп'ютараў. На маніторы пацярпелых з'яўлялася паведамленне ад нібыта «Міністэрства ўнутраных спраў Рэспублікі Беларусь» пра парушэнне заканадаўства. Каб пазбегнуць крымінальнай адказнасці, ім неабходна было аплаціць штраф у памеры аднаго мільёна рублёў.

Невядомых махінатараў зараз шукае міліцыя. Мы ж рэкамендуем не паддавацца на такія правакацыі, не баяцца слова «штраф» і ўстанавіць на свой камп'ютар антывірусную праграму.

Не тая мара

Гродна. Памятаеце, як у дзяцінстве ўсе доўга выбіралі сваю будучую прафесію: настаўнік, касманаўт, банкір, акцёр... Прычым перавага часам магла аддавацца то адной, то другой спецыяльнасці.

Але сустракаюцца падлеткі, якія не мяняюць свае рашэнні. Напрыклад, 15-гадовы студэнт каледжа цвёрда вырашыў стаць... злодзеям. Летась ён ужо ўкраў з чужой кватэры тысячу долараў. Да суда справа не дайшла: аб'явілі амністыю. А «мара» засталася.

Сёлета ён зноў узяўся за старое: сцягнуў з кватэры знаёмага грошы, банкаўскія карткі і рэчы.

Цяпер юнаму злодзею пагражае пакаранне — папраўчыя работы, арышт ці нават пазбаўленне волі. Эх, лепш бы ён марыў стаць настаўнікам...

Па матэрыялах Упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязей Міністэрства ўнутраных спраў.

Лёля БАГДАНОВІЧ

КАРАЦЕЛЬКІ

Вучуся лятаць

Упала двойчы – ледзьве ўстала.
Цяпер над гэтым рагачу:
Напэўна, крылы спрабавала –
Дальбог, у неба палячу!

Нораў і сорам

Ашчэрылася Моська на аўчарку.
Куды падзенеш ты сабачы нораў?
А потым уцякала гэтак шпарка,
Што зараз і самой успомніць сорам...

Хітрая дыета

Тры дні сядзела цётка Стася
На чорным хлебе і на квасе.
Але ніколькі не схуднела –
З цыбуляй сала ноччу ела.

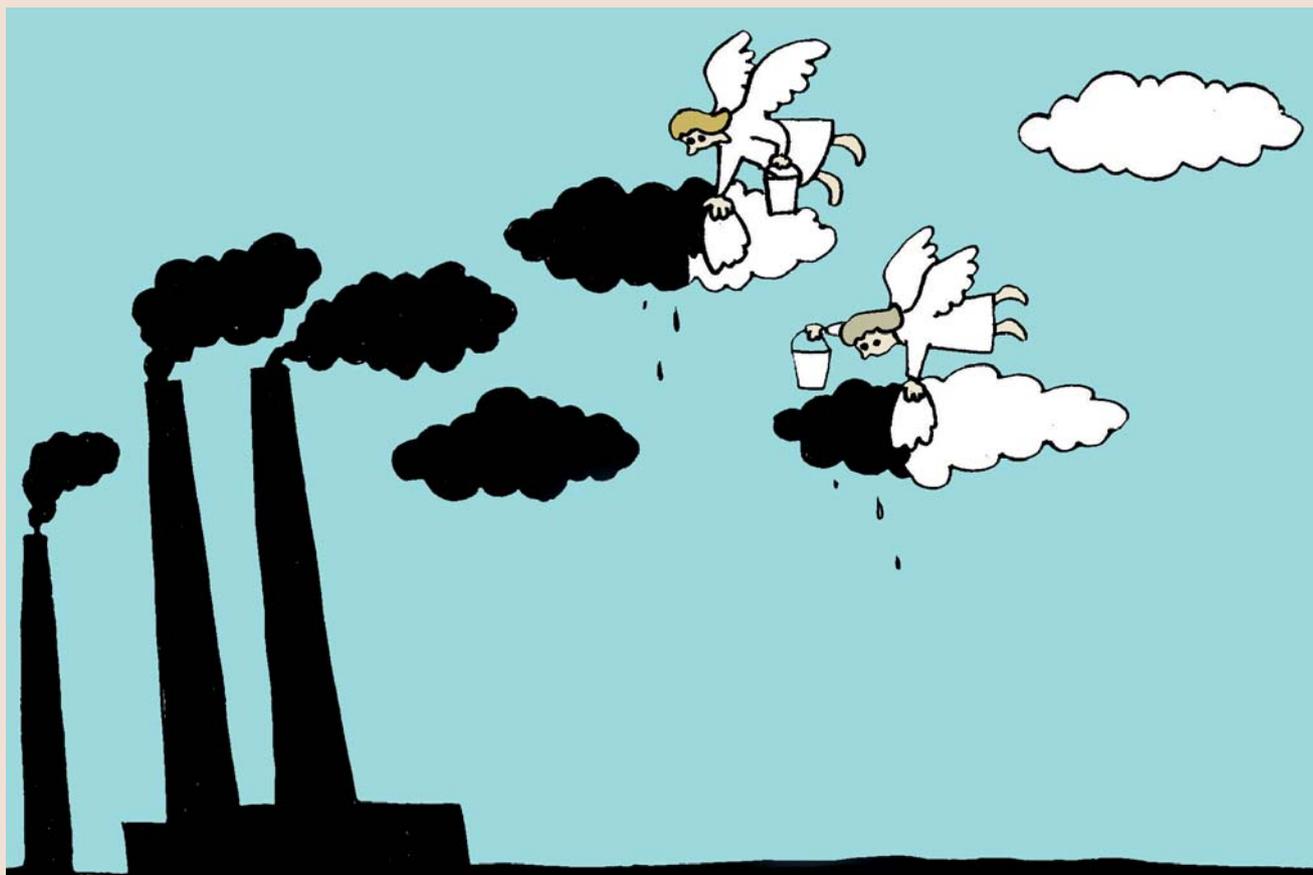
Залаты металіст.
Перыядычны друг.
Благі памер.

Масла-батонная канструкцыя.
Більярдная муза.
Гаротнае пудзіла.

Убачыла
Ганна КІСЛУШЧАНКА,
г. Мінск.

Бюро адведак.
Варожы пыл.
Дрэнныя ўмовы падвор'я.
Зрабіць шмат добрых страў.
Сухі шашаль.

Тост ДАІ.
Зайважыў
Міхаіл ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Малюнак Андрэя СЛУЦКАГА.

Янусь МАЛЕЦ

Я сумую

Вечар. Зоркі.
Я сумую
І на двор гляджу праз шыбу.
Крыўдна вельмі,
Бо сяджу я,
Як зімой пад лёдам рыба.
Не пускаюць на дварышча...
«Позна!» – кажа грозна тата.
І сябрук дарэмна свішча,
Як той шпак, ля нашай хаты.

Малюнак Карыны ПАЦКО.

Міні-комікс Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

ПАЛІЧЫ

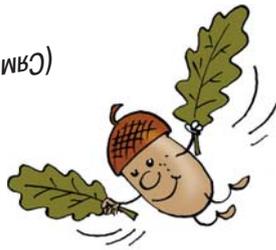
Каля быстрае крынічкі
 Гаманілі дзве сінічкі.
 З імі побач угары –
 Тры лясныя снегіры.
 Раптам вераб'і ляцяць:
 Сем спачатку, потым – пяць.
 Просіць меншая сінічка:
 – Птушак палічы, сястрычка.
 Тая у адказ пішчыць:
 – Ды не ўмею я лічыць.
 Можа, ёй шапнём на вушка,
 Колькі прыляцела птушак?

(Сяміацтыч.)

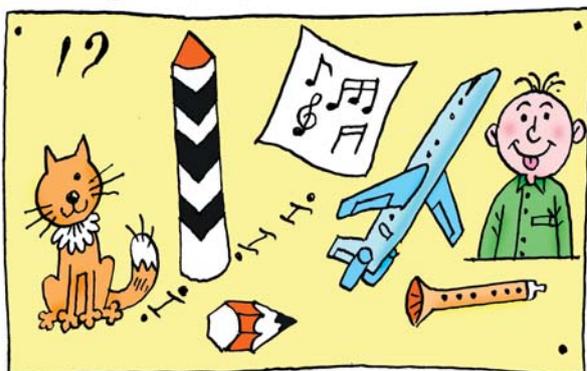
* * *

Дзьмухнуў ветрык – жалуды
 Паляцелі хто куды.
 Два – на пень ды сем – на дол,
 Два – бабулі у прыпол...
 Іх бабуля пазбірала,
 Парсючку ў хляве адала.
 Ды пакуль ішла туды,
 Пагубляла жалуды:
 Два цішком упалі
 І, на жаль, прапалі.
 Можа, скажаш мне, сябрук,
 Колькі схрумстаў іх парсюк?

(Дзевяць)

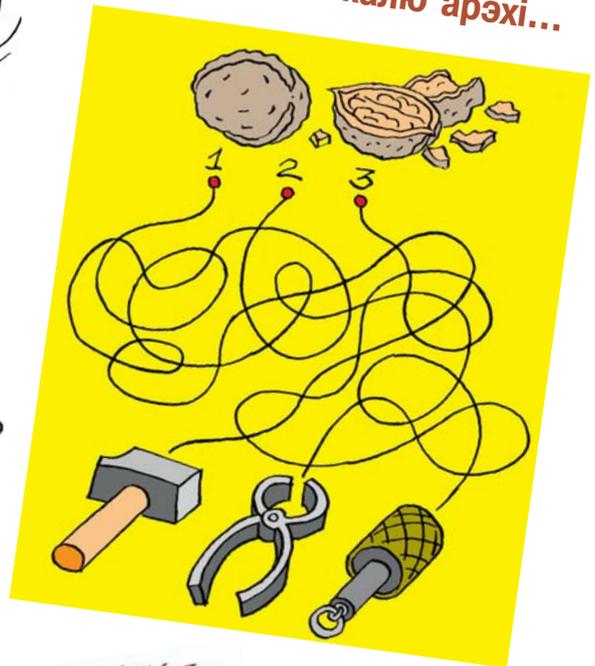
На малюнку не хапае 14 кропак.
 Знайдзіце і пастаўце іх.

З якой адзнакай вучань
 вяртаецца са школы?
 (Адказ шукайце на твары).

Звычайна я калю арэхі...

Максім вудзіць рыбу. Да яго падыходзіць
 Коля, які хоча паплаваць.
 – Як вадзіца?
 – Цудоўная! А рыба з яе ўвогуле вылазіць
 не хоча!

– Чаму цябе ўчора не было ў школе?
 – Мой старэйшы брат захварэў.
 – А ты тут пры чым?
 – А я катаўся на яго веліку!..

Міхаіл МАСКАЛЬЧУК

«Вольф Месінг»

Быль

З дарылася гэта ў пачатку 80-х гадоў мінулага стагоддзя, калі я працаваў шафёрам недалёка ад Жыткавіч. Адноічы вяртаюся з працы, а ў самога аж слінка цячэ ад думкі, што дома мяне чакае бульбачка са смажанымі скварачкамі і нават чарачка для апетыту. Але калі зайшоў у хату, то пачуў не смачныя пахі, а ціхі шэпт цыганкі, якая варажыла на картах маёй жонцы. Размова пра будучыню была ў самым разгары, на стала ўжо ляжала плата — дваццаць рублёў.

— Слухай далей, прыгажуня, — гаварыла варажбітка, перабіраючы карты. — Бачу, што дачка твая выйдзе замуж за хлопца са сваёй кватэрай, і суджаны яе будзе родам з Пружан. Сын стане вайскоўцам, будзе жыць у вялікім горадзе, атрымае высокае званне. У пачатку новага веку ў яго народзіцца дачка, якую назавуць французскім імем. А яшчэ — тут вы жыць не будзеце. Праз чатыры гады пераедзеце кудысьці далёка...

Мая жонка сядзіць, нібыта загіпнатызаваная, і толькі галавою ківае. Нічога не зробіш, трэба ўмяшацца:

— Шаноўная цыганка, давайце я вам паваражу! Калі скажу ўсю праўду, то аддасце маёй жонцы дваццаць рублёў. Згодны?

— Добра, — задаволена ўсміхнулася цыганка і скептычна спытала: — На картах мне варажыць будзеш ці як?

— Не, абыдуся сёмым пачуццём, — падміргнуўшы жонцы, адказаў я. — Слухайце мяне ўважліва, паважаная Галіна Аляксандраўна, вас жа так завуць?

— Так, — збянтэжылася жанчына.

— У вас трое дзяцей. Два сыны — Пятро і Міхаіл, дачка Людміла, у якой сем дзяцей і зараз яна цяжарная восьмым. Пятро ж памёр чатыры гады таму ад сухотаў. А мужа вашага ў вёсцы называлі Барадатым. Праўду расказваю?

— Праўду... — ціха адказала варажбітка.

— Ну, што, працягваць далей?

Цыганка толькі пакруціла галавой, маўляў, не трэба, кінула на стол дваццаць рублёў і моўчкі выйшла з хаты.

Жонка схапіла грошы, прыціснула іх да грудзей і ў захапленні прамовіла:

— Міша, ты проста Вольф Месінг... Усё ўгадаў!

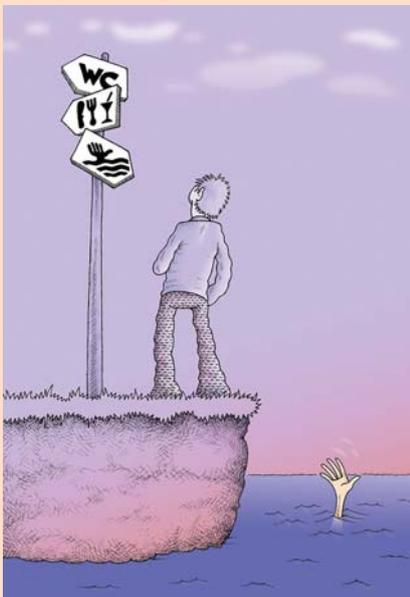
— Супакойся, ніякі я не Месінг, — усміхнуўся я. — Сакрэт просты. Гэтая цыганка Галя жыла ў маёй роднай вёсцы. Я хадзіў у адзін клас з яе сынам Пятром, мы нават сябравалі. Хоць і прайшло многа часу, я Галіну пазнаў, а яна мяне дарослага — не. Дарэчы, яе дачка Людміла жыве ў Жыткавічах. Калі выпадкова сустракаемся, пытаюся, што там новага на маёй радзіме. Вось і ўвесь сакрэт, а ты — Вольф Месінг.

Давай хутчэй вячэраць, а то ў мяне ад гэтай варажбы такі апетыт з'явіўся!..

P. S. Хочаце верце, а хочаце не, але ўсё, што сказала цыганка Галя ў той вечар, спраўдзілася. Можа, і не варта было забіраць у яе грошы...

Гродзенская
вобласць,
г. п. Вялікая Бераставіца.

Малюнкі Аляксандра ШМІДТА.

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

На вуліцы Ляшчынскага жывуць вельмі інтэлігентныя людзі, якія нават пытанні правільнай паркоўкі вырашаюць мірна і – арыгінальна, імкнучыся абысціся без «аварый». (Здымак лістка, прымацаванага каля машын на нейкі куцік, яскрава пра тое сведчыць).

Сапраўды, дамовіцца можна заўсёды, галоўнае – захацець!

З гэтым дзіўным светлафорам я выпадкова суткнулася на пешаходным пераходзе каля вуліцы Заслаўскай. Надпіс на ім падаўся мне не толькі пазітыўным, але і надзвычай карысным. Сапраўды, панурых твараў сустракаецца нашмат больш, чым усмешлівых.

Таму варта прыслухацца адразу да абедзвюх парад, каб захаваць і сябе ад небяспекі на дарозе, і добры настрой!

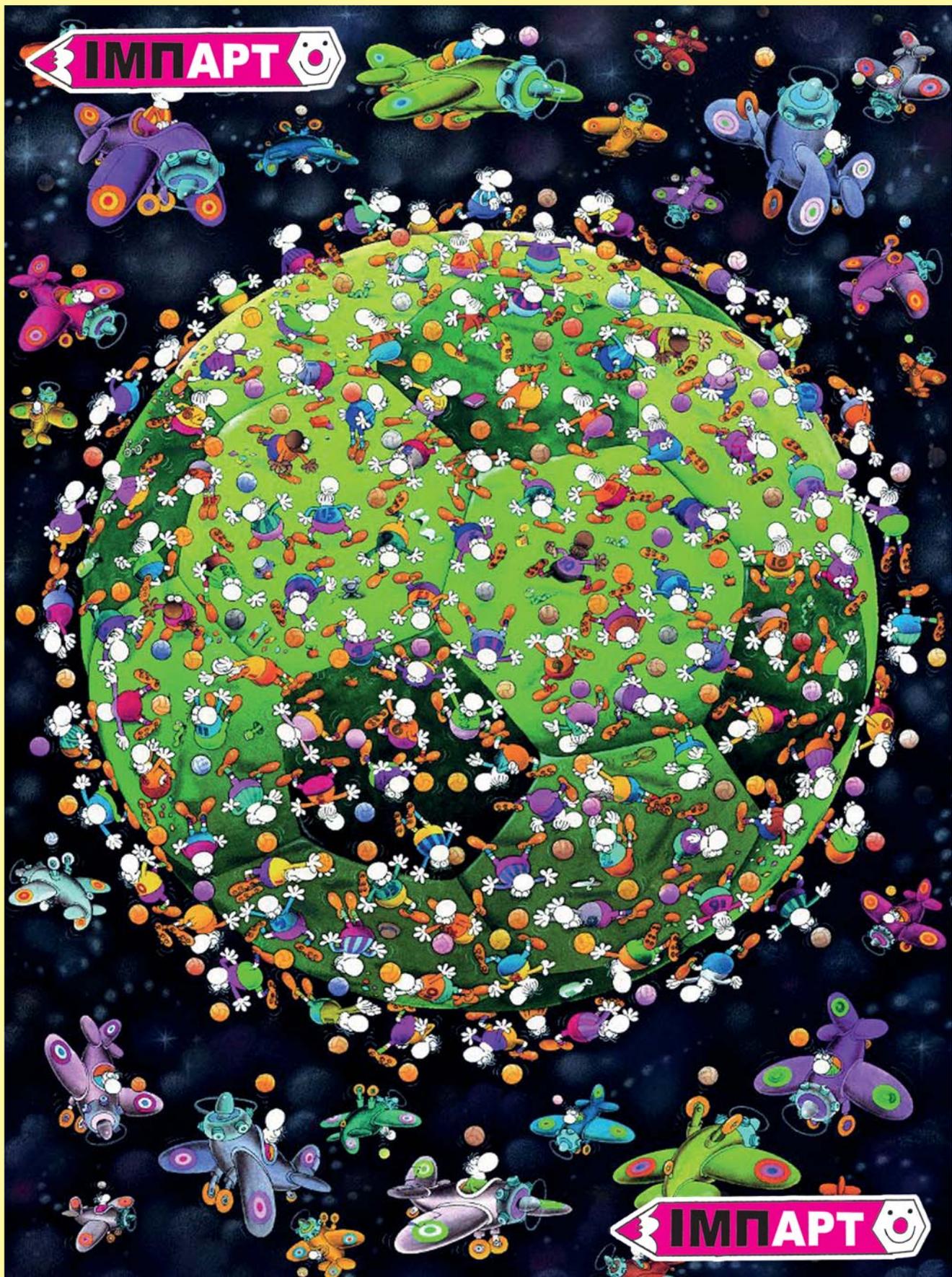

Вось такога незвычайнага балконнага жыхара можна назіраць на вуліцы М. Багдановіча. Напэўна, гэты цацачны шкілет-меламан вельмі любіць пазіраць у акно, калі клапатлівыя гаспадары ўладкавалі яго такім чынам.

Жадаю ўсім чытачам таксама час ад часу пакідаць у баку паўсядзённыя турботы і быць здатнымі на вясельля ўчынкi. Усміхайцеся!

Па сталічных вуліцах гуляю мабільны «агент гумару» Ганна КІСЛУШЧАНКА.

Малюнок Гілерма МАРДЗІЛА (ЗША).

АНКАЖЫ

Каля ўваходу на перапоўнены спартыўны стадыён мужчына просіць у адміністратара білет.
 – Вы ж бачыце, што ўсё прададзена, – адказвае той.
 – Дык я згодны на месца на штрафной лаве!

Размаўляюць альпіністы.
 – Які быў уздым?
 – Выдатны. На шчасце, зламаў толькі нагу.

Афарызм

Бясконцыя толькі Сусвет і глупства чалавечыя. Хаця наконт Сусвету я не ўпэўнены.
 Альберт Эйнштэйн
 (нямецкі і амерыканскі фізік-тэарэтык)

– Што здарылася з вашым мужам? Рука перавязаная.
 – Ай, гэта ўсё хакей! Шклом парэзаў.
 – Якім чынам?
 – Ды стукнуў кулаком па тэлеэкране.

Самы бяспечны від спорту, безумоўна, шашкі: найцяжэйшай траўмай там можа быць вывісківыцы.

Малюнак Аляксандра ШІМІДТА.

— А я п'ю ў нерабочы час. У перапынку!

Малюнак Вікенцыя ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Януся МАЛЬЦА.

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
 «Выдавецкі дом «Звязда»

«Вожык» — грамадска-палітычны,
 літаратурна-мастацкі часопіс

№ 11 (1514), 2014 год.

Выдаецца з ліпеня 1941 года.
 Часопіс «Вожык» зарэгістраваны ў Міністэрстве інфармацыі РБ. Рэгістрацыйны № 520.

Заснавальнікі — Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, РВУ «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
 Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЫПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ, Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБОВА, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя:

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел), Ганна КІСЛУШЧАНКА, Наталля КУЛЬГАВАЯ (аддзел фельетонаў і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры).

Рэдактар стылістычны Марыя ГЛІВІЧ.
 Камп'ютарная вёрстка
 Святлана ТАРГОНСКАЯ.

Юрыдычны адрас: 220013, г. Мінск,
 вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.

Адрас рэдакцыі:
 220005, г. Мінск,
 праспект Незалежнасці, 39.
 E-mail: a-vojik@yandex.ru

Тэлефоны:
 галоўнага рэдактара — 288-24-62,
 намесніка галоўнага рэдактара,
 аддзелаў фельетонаў і пісьмаў,
 літаратуры, мастацкага — 284-84-52,
 бухгалтэрыі — 287-18-81,
 факс — 284-84-61.

Рукапісы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца.
 Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык». Разглядаюцца рукапісы, надрукаваныя на машынцы або набраныя

на камп'ютары. Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
 Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

Падпісана да друку 11.11.2014
 Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
 Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
 Ул.-выд. арк. 3,50. Тыраж 1623 экз.
 Заказ

Кошт нумара ў розніцу 16800 руб.

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
 220013, Мінск,
 праспект Незалежнасці, 79.
 ЛП № 02330/106 ад 30.04.2004 г.

© «Вожык», 2014